

Alexander Halvoník

MÁTOHA, NEBOJ SA!

PERFEKT

Venované

Sašenke

Alexander Halvoník

Mátoha,
neboj sa!

Text © Alexander Halvoník
Illustrations & Design © Lenka Javorská
Slovak edition © Perfekt 2014

Mátohy

Mátoha Bertík bol chlapec a býval v trstinovom domčeku na brehu jazera Zelená voda. Mátohy Gitka, Margita, Margaréta a Maximargita boli dievčatá a bývali na druhom brehu. Bertík by sa s nimi rád kamarátil, no nedalo sa. Jednak preto, že mal plné ruky práce, jednak sa nerád nudil. Dievčatá o kamarátstvo ani nestáli. A tak usilovne zbieral okolo jazera odpadky. Už dávno sa zmieril s tým, že bol nočným rybárom na smiech, ale aspoň im vypúšťal ryby, ktoré nachytali a postrkali do sieťok. Čím bolo v jazere menej rýb, tým väčšími sa usiloval. Popritom ešte striehol na starého raka, ktorý poznal všetky tajomstvá. Rakovi vraj vyhynula celá rodina, ale keďže ho okrem Soviaka Onderka nikto nikdy nestretol, nikto to nevedel naisto. Ani to, či ho stretol Soviak nebolo isté, lebo on si rád vymýšľal a možno si vymyslel aj rozprávku o rakovi. Tak nejako to bolo aj s Bertíkovými rodičmi. Asi sa utopili. Možno sa neutopili, len odišli hľadať lepšie miesto pre život a niečo sa im prihodilo, nebodaj nešťastie alebo priveľké šťastie. Ubehli roky a oni sa nevracali. Možno ešte stále hľadajú a vrátia sa, ak nič nenájdu. Veď všetky lepšie miesta sú už aj tak obsadené a každý si ich chráni pre seba.

Dievčatá o nijakú prácu nestáli. Celé dni prespali a celé noci sa nudili. Strašenie ich už dávno prestalo baviť. Najhoršie však bolo, že nenávideli každého, kto chcel byť niekomu niečím užitočný. Odkedy sa rybári prestali báť mátoh, iba sa ponevierali okolo jazera. Vyjedali šťaveľ a vymýšľali, čo by komu vyviedli. Lenže na rybárov boli prikrátke, na zvieratá prihlúpe, na ryby prilenivé a na hmyz prífajnové. Na vyvádzanie im zostal už len Bertík.

Najmä najmenšia Gitka bola veľká zlomyseľnica. V šúpoľovej hlavičke sa jej neprestajne prehánali nezbedné myšlienky. Najväčšími ju škrelo, že dote-

raz sa jej ešte nikto nezľakol. Tak veľmi túžila, aby sa jej všetci báli. Raz ju sestričky vzali do dediny strašiť malého Ivanka, ktorý nechcel spať. No len čo Ivanko zbadal roztatárenú Gitku, hneď sa rozosmial.

– Aká sympatická kukurička! – kričal a smial sa, až pukol od smiechu.

